

Ἡ ἡμέρα ἐξῆν ἀτελείωτη εἰς τοὺς ναυαγούς, ὑποφέροντας πολὺ τὸσον ἀπὸ τὴν ἀκίνησιν, ὅσον ἀπὸ τὴν πεῖναν, ἀπὸ τὴν δίψαν καὶ ἀπὸ τὸν καύσωνα. Κοινῇ ἀποφάσει, εἶχαν ἀνατεθῆ εἰς τὸν Δεγγέν ἡ διανομή τοῦ σιτηρεσίου. Ἐκεῖνος δὲ φοβηθεὶς ὅτι θὰ ἐχρηζέοντο τέσσαρες ἡ πέντε

ἡμέρα τοῦλάχιστον, διὰ νὰ φθάσουν — ἂν θὰ ἔφθανον! — εἰς μίαν οἰκονομίαν, διένειμε τὰ τρόφιμα μετ' ὅλην τὴν ἀναγκαίαν ἀλλά καὶ σκληρὴν οἰκονομίαν. Ἡ δὲ πρὸ πάντων ἐβασίλευε τοὺς ναυαγούς, καὶ ἡ θέα τοῦ ὕδατος, σπινθηρίζοντος πρὸ τῶν ὀρθαλμῶν των, τὴν ἐμεγάλυνεν ἀκόμη περισσότερο.

Ἐπὶ τέλους ὁ ἥλιος ἔδυε μετ' ὀλίγον ὁ οὐρανὸς ἐκαλύφθη ὑπὸ μυριάδων ἀστέρων καὶ ἡ σελήνη ἔρριψε τὸ ἀργυρόχρουν τῆς φῶς. Ἡ νύξ ὑπῆρξε γλυκεῖα, μετὰ τὸν καύωνα τῆς ἡμέρας. Οἱ ἄνδρες ἐκωπηλάτουν ἐκ περιτροπῆς, καὶ ὁ Γεράρδος, πολὺ δυνατὸς εἰς τὴν κωπηλασίαν, ἔκαμε τὸ καθήκον του ὁπως καὶ οἱ ἄλλοι.

Ἡ δευτέρα ἡμέρα ὑπῆρξεν ἐπίπονος ὅσον καὶ ἡ πρώτη, παρήλθε δὲ ἀνεύσειστούδου μόνον περὶ τὴν μεσημέριαν διέκρινον ὅλοι εἰς τὸν ὀρίζοντα τὸν καπνὸν ἑνὸς μεγάλου ἀτμοπλοίου, τὸ ὅποιον διήλθε καὶ ἐξηφανίσθη, χωρὶς νάντηλφθῆ τοὺς δυστυχεῖς ναυαγούς, οἱ ὅποιοι ἔτεινον πρὸς αὐτὸ τὰς χεῖρας.

Ἡ ἀκόλουθος νύξ παρήλθε βραδέως. . . Ἀλλὰ μόλις ἀνέτειλεν ἡ αὐγή, ἡ Κοραλία, ἡ ὅποια δὲν εἶχε κοιμηθῆ διόλου, ἐπεσκόπησε ταχέως τὸν ὀρίζοντα καὶ, ὦ χαρά! τῆς ἐφάνη ὅτι διέκρινεν ἐκεῖ κάτω πρὸς δυσμάς, κατεῖναι ὡς σύννεφον μαῦρον.

— Γεράρδος! ἀνέκραξε. Μαργαρόνα! Λεγκέν! . . Γῆ! . . Γῆ! . .

Ἀνεπήδησαν ὅλοι. Naί! τὸ μαῦρον ἐκεῖνο σύννεφον, ἡ μακρὰ ἐκείνη ταινία, ἦτο γῆ. . . Ἐπηκολούθησε φειδρὸς ἀλαλαγμός, κραυγαί, ἐπιφωνήσεις, γέλωτες. Καὶ ἤρχισαν νὰ κωπηλατοῦν μετ' ἐνὸς ζήλου. Μετ' ὀλίγον διέκριναν καλῶς μίαν νήσον, ἐπικαθήμενὴν ὡς κόσμημα σμαράγδινον καὶ ἀδαμαντοκόλλητον ἐπὶ τῶν κυανῶν ὕδατων τῆς θαλάσσης. Τὸ κέντρον τῆς, κατὰ τὸν ὅλον, ἀνωφύτου ὁμαλῶς ἀπὸ αἰγιαλὸν ἀμμόδου μετὰ παρυφὴν ἀργυρᾶν, τὴν ὅποιαν ἐσχηνότατον ὁ ἀφρός τῶν κυμάτων, τὰ ὅποια ἔδουναν εἰς τὴν βάσιν τῆς.

Ὁ Γεράρδος καὶ ἡ Κοραλία, μετ' ὀλίγον τὴν χαρὰν, ἠσθάνθησαν καὶ κάποιαν λύπην, διότι βεβαίως ἡ νήσος ἐκείνη δὲν ἦτο ἡ Ἀφρική, ὅπου προπάντων ἐπεθύμουν νὰ φθάσουν, μετὰ τὴν ἐλπίδα νὰ συναντήσουν ἐκεῖ τοὺς γονεῖς των. . . Ὁποῦδ' ὅποτε συνεμερίσθησαν τὴν εὐτυχίαν τῶν συντρόφων των καὶ ὅταν ἐπὶ τέλους ἡ λέμβος προσήρξα καὶ οἱ πόδες των ἐπάτησαν τὸ πολυπόθητον ἐκεῖνο ἔδαφος, ὁ ἀδελφὸς καὶ ἡ ἀδελφὴ ἀντήλλαξαν φιλίαν χαρὰς ζωηροτάτης.

Οἱ ναυαγοὶ ἔτρεξαν ἀμέσως πρὸς τοὺς κοκοφοίνικας, οἱ ὅποιοι εὐρίσκοντο ἐκεῖ παρὰ τὴν παραλίαν. Νεαρὸς ναύτης ἀνερρίγη ἑφ' ἑνὸς ἐξ αὐτῶν, καὶ ἔρριψεν αὐ-

θονα καρδίαν πρὸς τοὺς συντρόφους του. Ἐπὶ τὸ γλυκὺ καὶ ἀρωματωδὲς τῶν γάλα καὶ ἔραγον τὴν εὐγεστον σάρκα των. Εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν, ἔρρεε πρὸς τὴν θάλασσαν διαγεύσασθαι τὰς χεῖρας, τὸ γλυκὺ τοῦ ὁποῦ ὕδατος, ἔθεράπευσεν ἡδονικώτατα τὴν δίψαν των. Ἡ νήσος ἐφάνετο ἀκατοίκητος. Οἱ ἄγριοι κερποὶ ὑπῆρχον ἐκεῖ ἐν ἀβυσσίνῃ ἐπὶ τῆς ἀμμου τῆς ἀκτῆς χελῶναι πελώρια εἶχον ἀποθήσῃ τὰ ὠά των, τὰ ὅποια οἱ ναυαγοὶ ἤρχισαν νὰ τρώωσιν ὡς πολυάρθμα καὶ ποικιλόχροα πηνία ἐπετοῦσαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἄροβα, — τὸ ὅποτον ἐσθίμηνεν ὅτι οὐδέποτε εἶχον ἴδῃ ἀνθρώπους· ἀλλ' εἰς τῶν ναυαγῶν, ὁ ὁποῖος ἤρχισε νὰ τα λιθοβολῇ, τὰ ἐδίδαξεν ἀμέσως νὰ φοβῶνται τὴν παρουσίαν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἀφ' οὗ ἀνεπαύθησαν ἀρετὴν ὦραν, ὁ Λεγκέν, ὁ Γεράρδος καὶ μερικοὶ ἄλλοι ἀπῆλθον πρὸς ἐξερευνησὶν τῆς νήσου. Ἐπέστρεψαν μόλις περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου καὶ εἶπον ὅτι ἡ νήσος ἦτο ὠρισμένη ἀκατοίκητος, ὅτι εἶχε περιμετρὸν εἰκοσι περὶ τοὺς χιλιομέτρων, ὅτι τὸ κέντρον τῆς κατεῖχε δάσος πυκνὸν καὶ ἀδιαπέραστον, ἀλλ' ὅτι ζῶντα κατοικήσιμος καὶ καλλιεργήσιμος ἐξείσταντο καὶ ὅλον τὸ μήκος τῆς ἀκτῆς.

Ἀπὸ τῆς κορυφῆς μικροῦ λόφου, διέκρινον πρὸς δυσμάς μίαν γραμμὴν ἀπέραντον, μαῦρην καὶ συνεχῆ. Κατὰ τὴν ὁμόθυμον γνώμην τῶν ἐξερευνητῶν, ἦτο ἡ Ἀφρική.

Καὶ ἐγεννήθη ἀμέσως τὸ ζήτημα, ἂν ἔπρεπε νὰ μείνουν εἰς τὴν νήσον, ἢ νὰ δοκιμάσουν νὰ φθάσουν εἰς τὴν ἀπέναντι ἡπειρον.

— Δὲν βαρύνεσθε! ἀπὸ τώρα; ἀνέκραξεν ὁ ναύτης Πέτρος Δαμβέρ, ἐξαπλούμενος μετὰ τὴν κοιλίαν ἐπὶ τῆς ἀμμου. Δὲν εἶνε ἄσχημα καὶ ἐδῶ! Νὰ πίνης, νὰ τρῶς καὶ νὰ κοιμᾶσαι. Τί ἄλλο θέλεις; Ἡ γῆ τῆς Ἐπαγγελίας, μετὰ τὴν πίστι μου!

— Κ' ἐγὼ λοιπὸν σκοπεύω νὰ μείνω ἐδῶ μέχρι νεωτέρας διαταγῆς! προσέθεσεν ἄλλος.

— Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο! Ζωὴ καὶ κότα, σοὺ λέει ὁ ἄλλος.

— Μὰ τί εἶνε αὐτά; εἶπε τότε ὁ Γεράρδος. Ἀλήθεια, δὲν θέλετε νὰ πάμε στὴν Ἀφρική; Προτιμᾶτε νὰ μείνωμεν γιὰ πάντα ἐδῶ, ὡς αὕτη τὴν κατὰ δίκην, χωρὶς καμμιὰ συγκοινωνία μετὰ τὸν πολιτισμένον κόσμον, χωρὶς καμμιὰ ἐλπίδα σωτηρίας; Αὐτὸ εἶνε τρέλα! Ἀφ' οὗ ἔχουμε, δόξα σοι ὁ Θεὸς τῇ βάρκα μας, γιὰ νὰ μὴ τη μεταχειρισθῶμεν; Νὰ ἡ Ἀφρική, ἀντίκρου μας! Σὲ δέκα ἢ δώδεκα τὸ πολὺ ὥρες ἐφθάσαμε!

— Εὐχαριστῶ πολύ, εἶπεν ὁ Δαμβέρ. Καὶ γιὰ τὰ καλὰ καλοῦμενα; Κ' ἐδῶ μὴ πως δὲν εἶνε γῆ; Ἀρά γε θὰ βροῦ με

καλλίτερη, μετὰ περισσότερα φρούτα καὶ περισσότερα ψάρια καὶ πουλὶα;

— Ἀλλὰ εἰ γονεῖς μας; Κοραλία, συνάπτουσα τὰς χεῖρας, Ἀφρική πρέπει νὰ ἐπῆγαν, ἀνέβησαν. Ἐκεῖ μόνον ἔχουμε τὴν νὰ τοὺς εὐρούμε!

— Ὅσο γι' αὐτὸ, πολὺ μέλει! ἀπήντησεν ὁ Δαμβέρ. ὅτι θὰ το κουνήσω ἀπὸ ἐδῶ, καὶ ἐγὼ νὰ το ξεύρωτε.

— Ἀφ' οὗ θέλεις, εἶπεν ἡ Κοραλία, νὰ μείνης, εἶπεν ἡ Κοραλία, ἀλλὰ δὲν μπορεῖς νὰ ἐμπόδισ τὸς ἄλλους, ἂν θέλουν νὰ πάγῃ Ἀφρική!

— Μπα! καὶ δὲν μου κἀννεῖς νὰ τοὺς ἐρωτήσετε, γιὰ νὰ γινώμη τοὺς;

— Πολὺ καλὰ! ἀνέκραξεν ἡ Κοραλία. Ποῦτοι ἀπὸ σῆς προτιμῶνουν ἐδῶ;

— Ἐγὼ! . . Ἐγὼ! . . Κ' ἐγὼ! . . ἀνέκραξαν πάντες.

— Χά, χά, χά, τὰ εἶδες τὰ Δαμβέρ καγχάζων.

— Καὶ ποῖοι θέλουν νὰ πάγῃ Ἀφρικήν; ἠρώτησε πάλιν ἡ Κοραλία.

— Ἐγὼ! ἀνέκραξεν ὁ Γεράρδος.

— Κ' ἐγὼ! εἶπεν ὁ Λεγκέν.

— Κ' ἐγὼ, ἐννοεῖται! εἶπεν ὁ Μαργαρόνα.

— Κ' ἐγὼ, ἐπιθύρουν ἡ Λεγκέν.

— Πέντε μονάχα, ἐναντίον τριῶν! ἀνέκραξεν ὁ Δαμβέρ.

— Κορίτσι μου!

— Naί! ἀλλ' αὐτοὶ ποῦ θέλουν μείνουν, δὲν θὰ μας ἐμποδίσουν νὰ φύγωμεν! εἶπεν ἡ Κοραλία.

— Βίαια κρύπτουσα τὸν φόβον τῆς.

— Ἔτσι εἰ; Ἀμὲ ἡ βάρκα!

— Νομίζετε πῶς θὰ σᾶς τὴν ἀφρικήν; καὶ ἂν μας καπνίσῃ ἔξαφνα νὰ με;

— Ἀλλὰ τέλος πάντων μέλει ἐμένα γιὰ τὴν βάρκα!

— Σᾶς εἶπα καὶ τὸ ξαναλέγω, δὲν κουνήσω ἀπὸ ἐδῶ, ὡς νὰ περᾶω νὰ καράβι νὰ με πάρῃ εἰδεμένη νὰ λένε Δαμβέρ! Σᾶς οἱ ἄλλοι μετε ὅτι θέλετε!

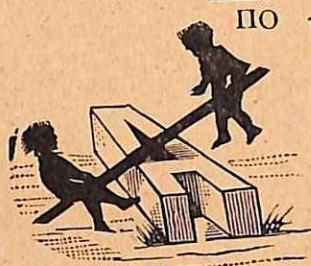
Ζωηρὰ συζήτησις ἐπηκολούθησεν ἐπὶ τῇ θέσει τῆς νήσου καὶ τῇ ἀπόστασιν τῆς ἀκτῆς ὑφ' ὅπου το γιγαντιαία ἄλσος (ὁ ὅς α ν α τ ο ι) τῶν ὁποίων τὰ πελώρια μύτερὰ φύλλα ἐφάνοντο ἐμποδίζοντα τοὺς ξένους νὰ εἰσέλθουν. Ἐν γένει ἡ ἀκτὴ ἐκείνη μετὰ τὰ παράξενα φυτὰ καὶ τοὺς ἀκανθώδεις θάμνους, τοὺς φοβεροὺς ἀνεπτυγμένους, ἐφάνετο πολὺ ὀλίγον φιλόξενος. Ἀλλ' ἦτο ἡ γῆ, ἦτο ἡ Ἀφρική! . . Ἦτο τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς τὸ Τράνσβαλ, ὅπου οἱ ἐπιζήσαντες ἐκ τῆς οἰκογενείας θὰ προσεπάθουν νὰ φθάσουν!

Διὰ τοῦτο ὁ ἀδελφὸς καὶ ἡ ἀδελφὴ κατελήφθησαν ὑπὸ μεγάλης χαρᾶς, ὅταν ἐπάτησαν τὸ ἄγνωστον ἐκεῖνο ἔδαφος. Ὑποχρίστησαν μετ' ὀλίγου ἀλλὰ θερμομάτας λέξεις τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι τοὺς ἔφεραν ἐκεῖ. Οὗτοι δὲ, ἀφ' οὗ ἀνεπαύθησαν ἐπ' ὀλίγον καὶ ἔρχοντο, τοὺς ἀπεχαιρέτησαν διὰ τελευταίαν φορὰν, καὶ ἐπιδιόρθωσαν ἐκ νέου εἰς τὴν λέμβον, διηυθύνθησαν πρὸς τὴν νήσον, ἡ ὅποια διεκρίνετο ἀορίστως εἰς τὸν ὀρίζοντα ὡς μεγάλη λευκοφάνος κηλὶς. (Ἐπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΒΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΔΟΝ ΚΟΡΑΗ

ΠΟ τὴν Βιβλιοθήκην, τὴν ὅποιαν περιέγραφε εἰς τὸ προηγούμενον φυλλάδιον, μετ' ὀλίγα βήματα φθάνομεν πρὸς τὸν Πανεπιστημίου. Αὐτὸ εἶχε σκοπὸν νὰ περιγράψω σήμερον. Ἀλλὰ μία ὁδὸς, τὴν ὅποιαν βλέπω ἐμπρὸς μου στολισμένην ἑορτασίμως, μ' ἐλκύει καὶ με κἀμνει νὰ νοτίσω μίαν παρένθεσιν. . . Εἶνε ἡ ὁδὸς Κοραῆ, ἡ εὐρύχωρος ἀλλὰ βραχεῖα αὕτη ἀπόδοδος, ἡ ἐνώνουσα τὴν ὁδὸν Σταδίου μετὰ τὴν Λεωφόρον Πανεπιστημίου, ἀνοικομένη ἀκριβῶς ἀπέναντι τῆς κυρίας προσόψεως τοῦ Πανεπιστημίου, καὶ καταλήγουσα πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν.

Ἡ ὁδὸς αὕτη ὑπῆρξεν ἐφέτος τὸ κέντρον τῆς ἀποκρηάτικης κινήσεως, καὶ ἀπροσδοκήτως ἠλλαξεν ὅψιν αὐτὰς τὰς ἡμέρας. Θὰ εἴλεγεσθε ὅτι μία γιγαντιαία ἀμαξοστοιχία ἦλθεν ἔξαφνα καὶ ἐσταμάτησεν ἐδῶ καὶ κατέλαβεν ὅλην τὴν ὁδὸν, ἀπὸ ἀκροῦ εἰς ἄκρον. Ἡ τολμὴ καὶ παρρησία δὲν εἶνε ἰδική μου. Τὴν ἤκουσα προχθὲς ἀπὸ ἑνὸς μικροῦ, ὁ ὁποῖος ἐστέκετο μετὰ τοὺς γονεῖς του καὶ ἐκύτταζε τὴν Ἐξέδραν τοῦ Κομιτάτου.

— Μπαμπά, εἶπε, κύτταξε, δὲν μοῖοζει μετὰ τὸ τραῖνο;

— Naί, naί! εἶπεν ὁ μπαμπᾶς γελῶν μετὰ τὸ τραῖνο, ποῦ τὴ μηχανὴν τοῦ τῆν ἔχει στὴ μέση. . .

Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι καὶ ἂν δὲν ἔχη ὁλωδιδίον σιδηροδρομικὴν τὴν ὅψιν, ἐλπίσθη ὅμως μετὰ σιδηροδρομικὴν τὴν ὅψιν, τὰ χύματα δὲν ἀποκρηάτικον αὐτὸ οἰκοδόμημα. Ἐκατὸν ἐργάται τὸ ἐπῆξαν εἰς ὀλίγας ἡμέρας, ἐργασθέντες πυρετωδῶς. Καὶ ὅσοι εἶχον νὰ διέλθουν ἀρ-

κατὸν καιρὸν ἀπὸ τὴν ὁδὸν Κοραῆ, ἔτρεπον τοὺς ὀφθαλμούς, ὅταν εὐρέθησαν ἔξαφνα πρὸ τοῦ ξυλίνου αὐτοῦ γίγαντος, τοῦ πολυχρώμου, τοῦ σηματοστολιστοῦ, τοῦ μυρτοσκεποῦς, μετὰ τὰς ιδιορρυθμοὺς ἀψίδας του, μετὰ τὸ κιγκλιδόφρακτον ὑπερβῶν του, καὶ μετὰ τὴν πανύψηλον ἰαπωνικὴν παγόδαν, τὴν ἐγερεῖσαν ἐν τῷ μέσῳ διὰ τὸ Κομιτάτον, τὴν φέρουσαν κόκκινην στέγην πυρρομοειδῆ, ἰδιότροπον, μετὰ μίαν μεγάλην χρυσοῦν σφαῖραν ἐπὶ τῆς κορυφῆς. . .

Καὶ ὁ κόσμος συνέρρευσε ἐδῶ κατὰ χιλιάδας, καὶ ἐτοποθετήθη εἰς τὴν ἐξέδραν, καὶ ἐπλημμύρησε τὰ παράθυρα καὶ τοὺς ἐξώστας, καὶ κατέλαβεν ἐν συνωστισμῷ μεγάλῳ τὰ πεζοδρόμια καὶ ἀνερριγῆθη ἐπὶ τῶν δένδρων. . . Καὶ διήλθεν ἡ μεγάλη πομπὴ τοῦ Βασιλείως Καραβάλου εἰς τὸ πελώριον ἄρμα του, καὶ διήλθον ὅλοι αἱ μασκαράται τῆς Πέμπτης καὶ τῆς Κυριακῆς, καὶ ἡ ἀτελείωτη ἐκείνη σειρά τῶν ἀμαξῶν, καὶ συνήφθη λυσσώδης χαρτοπόλεμος, καὶ ἀντήχησαν κραυγαὶ εὐθυμίας καὶ γέλωτες καὶ καγχασμοί, καὶ εἶδεν ἡ εἰρηνικὴ ὁδὸς Κοραῆ ἡμέρας δόξης ἀλησιμονήτου. . .

Ἡ ὁδὸς εἶνε ἀκόμη σηματοστολιστοὺς καὶ ἐορτάσιμος. Ἀκόμη διατηροῦνται τὰ ἔγνη τῆς ἀποκρηάτικης κινήσεως, τοῦ μεγάλου συνωστισμοῦ, τοῦ παιδρὸς χαρτοπολέμου. Τὰ δένδρα, τὰ ὅποια ἐχρησίμευσαν ὡς ἐξέδραι εἰς τοὺς ἀγυιόπαιδας, κλίνουν τώρα μελαγχολικά. Ἀλλὰ εἶνε ἀκόμη στολισμένα μετὰ τὰς σερπαντίννας, τὰς χαρτίννας ἐκείνας ταινίας, τὰς μακράς, αἱ ὅποια ἐξεσφενδονίζοντο παιγνιωδῶς κατὰ τῶν προσωποποιήσεων. Καὶ ἡ ἐξέδρα παραμένει ἐκεῖ μετὰ τὴν φαεινὰν ποικιλόχρωμον ὄψιν τῆς. . . Μία Κυριακὴ ὑπολείπεται ἀκόμη κατὰ τὴν ὅποιαν θὰ συρρεύσῃ πάλιν ἐδῶ ὁ κόσμος καὶ θὰ διασκεδάσῃ μετὰ τὰς παρελάσεις τῶν μασκαράδων. Ἐπειτα θὰ ἔλθῃ ἡ Καθαρὰ Δευτέρα, καὶ οἱ κοντοὶ θάφαιρεθοῦν, καὶ αἱ σημάται θὰ καταβιβασθοῦν, καὶ ἡ ἐξέδρα θὰ διαλυθῇ εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη, καὶ ἡ ὁδὸς Κοραῆ θάναλῃ τὴν πρώτην τῆς ὄψιν, τὴν ἡρεμὴν καὶ ἀπλῆν.

Τότε θὰ ἐξακολουθήσωμεν καὶ ἡμεῖς τὸν περίπατόν μας ἀπὸ τὴν Λεωφόρον Πανεπιστημίου, ἀπὸ τὴν ὅποιαν μᾶς ἐξέτρεψε τὸ οἰκοδόμημα τοῦ Κομιτάτου, καὶ θὰ περιγράψωμεν ἄλλα οἰκοδομήματα ὀλιγώτερον ἐφήμερα καὶ περισσότερον ὠραία.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι ἡ ἀθηναϊκὴ Ἀποκρηὶς ἐωρτάσθη φέτος μ' ἐξαιρετικὴν λαμπρότητα, καὶ εἰς τὴν λαμπρότητα αὐτὴν δὲν συνέτειναν ὀλίγον ἡ ἐξέδρα τῆς ὁδοῦ Κοραῆ, ἡ ὅποια μᾶς εἴλκυσε μετὰ τὴν ζωρὰ τῆς χρώματα καὶ τὰ ἰδιόρρυθμά της σχήματα.

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Χωρίς τὴν Ἀρετὴν τὸ Χρῆμα
εἶνε ἡ ἐνδυμα χρυσή,
ποῦ ἔχει περίτεχνο τὸ σχῆμα
μὰ σε σκεπάζει τὸν μισό.

Ἡ Ἀρετὴ ὅμως, ἡ ἐνδύμα,
σοῦ ὑφαίνει φόρεμα σεμνόν.
καὶ δὲν σ' ἀφίνει οὔτε μιά ἡμέρα
ἐκτεθειμένον καὶ γυμνόν!

I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΤΟ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟ ΚΟΥΤΑΚΙ

(Συνέχεια καὶ τέλος: ἴδε σελ. 65.)

Ὁ Μαθίος, κρατώντας σφιχτά ἑστὲς
δύο τοῦ παλάμες τὸ σωτήριο αὐτὸ πραγμα-
μάτι, ἐτρεξεν εἰς τὸ σπίτι του καὶ
σὺν ξετρελλανδῶν ἀπὸ τῆ χαρὰ του,
ἔδειξε χοροπηδώντας τὸ θησαυρὸ του
εἰς τὴν γυναῖκα του καὶ ἑστὰ δὺς μεγα-
λήτερα παιδία του. Τὸς εἶπε πῶς
ἐπέτυχεν αὐτὸ τὸ πολυτίμητο κουτάκι,
τὴν δυνάμειν του, καὶ πῶς ἔπρεπε νὰ κά-
μουν μὲ τοὺς γείτονας διὰ νὰ πολεμήσουν
ὅ,τι καὶρο θέλουν.

Πρὶν λοιπὸν καλογαράξῃ, ἡ κυρὰ Μα-
θίου, ποῦ ὕπνος γι' αὐτὴν καὶ γιὰ ὅλους
τῶν δὲν ἦταν, ἐτρεξεν εἰς τὰς γειτόνισ-
σας τῆς καὶ ἑστὴ στιγμὴ τοὺς ἐμάζεψεν
ὅλους εἰς τὸ σπίτι τῆς, ἐνῶ ἀκόμη ὁ
Μαθίος, ἀγρυπνῶν ἀπὸ τὸ περὶ σκεπτό-
μενόν, ἐσπυλίζετο τὸ καὶρο νὰ ζητήσῃ,
ποῦ νὰ εὐχαριστήσῃ ὅλους τοὺς γείτονας
του. . . μὰ τοῦ κάκου, τοῦ κάκου!

Μὲ τὴν σκέψιν αὐτὴν ἀκόμη θὰ ἦτο
ἑστὸ στρώμα, ἂν δὲν τὸν ἐσκήκωνε ἑστὸ
πόδι ὅλη ἡ γειτονία μὲ γυναῖκες καὶ
παιδιά, ἐμβάλλοντες ἑστὸ σπίτι του,
ὅλοι τοὺς σὺν σαστισμένον ἀπὸ τὴν πε-
ριέργειαν νὰ ἰδοῦν καὶ νὰ μάθουν γιὰ
τὸ θαυματουργὸ κουτάκι τοῦ Μαθίου.

Ὁ Μαθίος τότε, σὺν τοὺς ἔδειξε τὸ
εὐρημά του καὶ τοὺς εἶπε τί του εἶπεν
ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν μανδύαν, ἐστάθη
λογαριάζοντας ἀκόμη τί καὶρο νὰ ζητή-
σῃ διὰ νὰ τοὺς εὐχαριστήσῃ καὶ νὰ μεί-
νουν ὅλοι σύμφωνοι μὰ σὺν δὲν τὸ εὐ-
ρίσκε, στενοχωρημένος εἶπε τέλος ὅ,τι
ἐσύμφερεν εἰς τὸν ἑαυτὸν του καὶ εἰς τὴ
δουλειά του:

— Γειτόνιοι! ἄς φέρωμε αὐτὸν τὸν
μῆνα τὸν ἥλιον μὴ ζητήσωμε βροχὴν
αὐτὴν τὴν ἐποχὴν, ποῦ δὲν ἀφίνει νὰ
ψηθοῦν τὰ γεννημάτά μας. . . καὶ ὡς τὸ
φθινόπωρον. . . βλέπουμε!

— Τί; τί, λέει, τὸν ἥλιον; ἐφώ-
ναξεν ὁ μπάρμπα-Πέτρος, ὁ περιβι-
λάρης, ποῦ ἔβγαζε πρῶτον πρᾶγμα μὰ
γίνεται καλλίτερος καιρὸς ἀπὸ αὐτόν;
οὔτε θὰ γίνῃ καλλίτερος! Τὰ παντὶ κά-
ρια μου μ' αὐτὸν τὸν καιρὸ δροσλοῦ-
ζονται, ξεπετοῦνε, μεγαλώνουν, γλυ-
καίνονται, καὶ ἔτσι σὲ λίγες ἡμέρες θὰ

κίψωμε γιὰ τὴ χώρα. . . νὰ φᾶν ψωμάκι
καὶ τὰ πιδίσκικα μας. . . Τί λέεις, Μ-
θίος; Ὁ Θεὸς ἔχει τὴν ἑξέτασιν δίνει μιά
ἡμέρα, γιὰ ὅσους τὸν χρειάζονται, μιά
βροχούλα καὶ πάλι ἡμέρα. . . ἔτσι εἶνε.
Ἄλλο, ἄλλο ζήτησε ἀπὸ τὸ παράξενο
κουτάκι σου.

— Καλὰ, καλὰ ἑστὰ εἶπε ὁ μπάρμπα-
Πέτρος, ἐφώναξεν ὁ μυλωνᾶς, ὁ γυιὸς
τοῦ γέρω-Προκόπη, καλὰ σοῦ τα λέει.
Αὐτὸ ποῦ ἐζήτησες, τῶρες χωρὶς νὰ
λογαριάσῃς, ὅτι τὸ ποτάμι ἐκατέβηκε
ἀπὸ τὴν ἀβροχίαν καὶ ὁ τροχὸς τοῦ μύλου
τόσο-δὰ ἤθελε, καὶ ἐκινδύνευε νὰ σταμα-
τήσῃ. . . Ἄν μείνῃ ἑξάστερος ὁ οὐρανὸς
ὡς τὸ χινόπωρον. . . ἀλλοίμονό μας!

— Ἀλλοίμονο ἑς ὅλους μας! ἐπρό-
σθεσε μὲ τὴν ἀστείαν του φωνὴ ὁ μπαρ-
μπα-Γιάννης τὸ ὀλιγώτερον κακὸ ποῦ
θὰ πάθωμε εἶνε. . . νὰ βράζωμε κόλ-
λυβα, ζωὴ σὲ λόγου μας. . . γιὰ νὰ
γεμίζωμε τὴν κοιλιὰ μας!

— Μὰ λοιπὸν δὲν το καταλαβαίνεις;
ἐσκουξεν ἀπὸ τὸ πίσω μέρος, ὁ δου-
λευτὴς ἀνεψιὸς τοῦ γέρω-Προκόπη τὸ
μαγανωπήγαδο θὰ στερέψῃ, δὲν θ' ἄχ-
ωμε σταλαγματιὰ νερό, τὰ λαχανικά μας δι-
ψασμένα θὰ μαραθῶνε καὶ τὰ παιδιὰ
μας πεινασμένα θὰ μὲς βασφημοῦν!
Δὲν ἔχεις δίκην, Μαθίος. . . καὶ με
συγχωρεῖς. . . Ἄλλο, ἄλλο τίποτε νὰ
ζητήσωμε ἀπὸ τὸ μαγικὸ κουτάκι σου!

Ὁ Μαθίος, σὺν εἶδεν ὅτι ἔχουν ὅλοι
τῶν δίκην καὶ ὅτι κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ
νὰ συμφωνήσῃ μαζὶ του, σὺν δὲξυμνος
ποῦ ἦταν. . . ἔδωκε μιά τοῦ κουτιοῦ καὶ
τὸ ἐπέταξε ἑστὸ δρόμον ἀπὸ τὸ παράθυρον,
λέγοντας:

— Ἐξέρτε τί ἐκατάλαβα, γειτόνιοι;
τὸ κάθε τι ποῦ κάμνει ὁ Θεός, τὸ κάμνει
γιὰ τὸ καλὸ ὅλων μας. Ἄν κάμῃ ὅ,τι
καιρὸ συμφέρει εἰς ἕνα μόνον ἄνθρωπον,
δυστυχία ἑς ὅλους τοὺς ἄλλους. . .

— Ἀ, δὲν λὲς τοῦτο, ποῦ τὸ
ἄκουσα μιά φορὰ καὶ ἕνα καιρὸ ἀπὸ τὸ
παπὰ Ἰγνάτιον, τὸ θεῖο τῆς γιαιγιάς μου;
διέκοψε τὴν ὁμιλίαν τοῦ Μαθίου ὁ Μπαρ-
μπα-Γιάννης: Ἄν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι
εἴχαμε μιά τέχνη, πῶς θὰ ἐξοῦσαμε
σὺν μιά μεγάλη οἰκογένεια, ὁ ἕνας νὰ
ἔχῃ τὴν ἀνάγκην τοῦ ἄλλου καὶ ὅλοι
μας πάλι τοῦ Μεγαλοδυναμοῦ Θεοῦ;

— Σὺν το ἐκατάλαβες, κύρ-Μαθίος!
ἐφώναξεν ὅλοι τῶν μ' ἕνα στόμα καὶ
ἐσταυροκοπήθησαν ἑστὰ λόγια τοῦ μπαρ-
μπα-Γιάννη, σηκώνοντας τὰ μάτια τῶν
κατὰ τὸν οὐρανόν. . .

Λοιπὸν. . . Λοιπὸν, σὺν ὅλοι ἐτοι-
μάζοντο, χαμογελώντας ὅλοι, νὰ πᾶνε
ἐστὴ δουλειά των, ἄκουσαν τὰ παιδιὰ
τοῦ Μαθίου νὰ τρέχουν φωνάζοντας
ἑστὴν αὐλήν:

— Πατέρα! Πατέρα! αὐτὸ τὸ κου-
τάκι εἶχεν ἀπὸ αὐτὸ ποῦ βάζει ἑστὴ
μύτη του. . . ἄψο! ὁ μπάρμπα

Γιάν. . . ἄ-ψο! ἄ. . . ψο! «καί-
θεις λέμε!»

Καὶ πράγματι. Τὸ θαυματουργὸν
κουτάκι ἦταν μιά ἀπλὴ ἀπὸ ταπει-
ταμπανέρας τοῦ Γιατροῦ τοῦ χω-
ριοῦ, σὺν σοφὸς ποῦ ἦτον, ἐ-
παίξεν αὐτὸ τὸ παιγνίδι ἑστὸν
νὰ τὸν μάθῃ νὰ εἶνε εὐχαριστήσι-
νὰ μὴ θυμῶνῃ καὶ νὰ μὴ βλα-
ποτέ. . . μάλιστα χωρὶς νὰ ἔχῃ

(Μίμησις) I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 61.)

— Μάστερ, εἶπεν ὁ ὑποπλο-
τὴς πρὸς τὸν ἀρχικελευστήν, ὁ ὅποιος
κετο πλησίον του ὄρθιος καὶ ἀκί-
νῆτος ὁδῶν ἡθοῦν αὐτοὶ οἱ κύριοι ἐ-
φυλακτὴν τοῦ πλοίου ποῦ τὴν γυναι-
καὶ ἀπὸ ἄλλοτε. . . Νὰ βάλῃς
φρουρὸν εἰς τὴν θύραν μὲ τὰς αἰ-
τέρας διαταγὰς. Σὺς ἀναβέτω τὴν
λαξὶν αὐτῶν τῶν αἰχμαλώτων, καὶ
σέξατε καλὰ, διότι σὰς θεωρῶ
πικρῶς ὑπεύθυνον.

Ὁ ἀρχικελευστὴς ὑπεκλίθη καὶ
σεν εἰς τοὺς αἰχμαλώτους νὰ τὸν
λουθήσουν.

— Κύριε πλοίαρχε, εἶπε τότε ὁ
γῆρος, βασιζομαι εἰς τὴν ἐπισκέψαν
καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ διατάξῃς νὰ
δώσουν τοὺς ἀσκήτους τοὺς σάκκους
ἀπ' οὗ θὰ ἐπιστρέψωμεν πάλιν εἰς
τὸν πλοῖον.

— Εἶνε δίκαιον. Ζοε, πηγαίνε
πάρετε τοὺς σάκκους καὶ νὰ τοὺς
ἔδω.

Ἀμα ἦλθον οἱ σάκκοι, ὁ Ζοε
χθὴν νὰ τοὺς ἀδειάσῃ ἄμεσως. Καὶ
ῥέθησαν μέσα δύο πολιτικά ἐνδύμα-
τα, πληθεῖς ὅχι εἰς πολλὴν καλὴν κατὰ-
στάσιν, ἱκανὰ ὅπως δὴ ποτε νὰ χρησι-
μίσουν πρὸς μετεμφίσεις. Ἐκτὸς τούτων
ῥέθησαν καὶ μερικὰ ἐργαλεῖα, τὰ
ἔμελλε νὰ διευκολύνουν τὴν δραπέ-
τευσιν αἰχμαλώτων, ἂν ἡ πανουργία των
καλῶς πετύχει εἰς τὴν πόλιν καὶ τοὺς ἔλ-
λῃς καμμίαν φυλακὴν τοῦ Κάδιξ.

— Λαμπρά! εἶπεν ὁ ἄγγλος με-
τ' ἐκείνων. Φαίνεται, ὅτι αὐτοὶ οἱ
τῆλεμα εἶνε πολὺ προνοητικοὶ ἄνθρω-
ποι. Ἄς γίνῃ ὅ,τι εἶπα, μάστερ!

Μὲ τὴν ιδίαν λέμβον, μὲ τὴν ἐ-
κείνην φύλκην, ὁ Ρογήρος καὶ ὁ Βά-
λβας ἐπέστρεψαν εἰς τὸ πλοῖον καὶ
νεκλείσθησαν εἰς τὴν ιδίαν ἐκείνην
κτῆν, τὴν ὁποίαν ἐνόμιζαν ὅτι δὲν
πανεβλέπαν πλεόν!

Ἰδοὺ τώρα κατὰ ποῖον τρόπον
ἀνακαλύφθη ἡ δραπέτευσιν τῶν
λαών: Εὐθὺς μετὰ τὴν ἀναχώρησιν
πρὸς ἀνταλλαγὴν αἰχμαλώτων, ὁ

νήτης τοῦ κατέργου, διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι
ἔφυγον μόνον ὅσοι ἐδικαιοῦντο νὰ φύγουν,
διέταξε νὰ γινῇ ἐκπαιρὸς ἀπ' ἀρχῆς μέχρι
τέλους ὁ κατάλογος. Τὴν στιγμὴν ἐκεί-
νην εὐρίσκοντο ἐπὶ τοῦ κατέργου, ἀκρι-
βῶς διὰ νὰ προλάβουν καμμίαν δραπέ-
τευσιν τοῦ Ρογήρου, ὁ ἀγαθὸς Ρενὼ καὶ
ὁ ἐντιμὸς Μπρόουν.

— Ρογήρος Νοαρμών! ἐφώναξεν ὁ
ὑπαξιωματικὸς.

Οὐδεμία ἀπάντησις.

— Ρογήρος Νοαρμών! ἐπανελάβε.
Τότε ὁ στρατιώτης, ὁ ὅποιος εἶχε
πωλήσῃ εἰς τὸν φίλον μας τὸνομά του,
νομίσας ὅτι θὰ τὸν σώσῃ ἀπὸ τῆς

— Παρών!

— Σὺς εἶσθε ὁ Ρογήρος Νοαρμών;
ἠρώτησεν ὁ Ρενὼ, πλησιάζας.

— Μάλιστα. . . ἐφέλλισεν ὁ στρα-
τιώτης.

— Χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν!
ἀπῆντησεν ὁ Ρενὼ.

Καὶ μαντεύσας τὴν ἀλήθειαν, ἐσπευ-
σεν ἄμεσως νὰ ἐξέλθῃ διὰ λέμβου μετὰ
τοῦ κ. Μπρόουν καὶ νὰ συλλάβῃ ἐπὶ
τῆς παραλίας τὸ θῆμα του, γνωρίζον
πλεόν κατὰ ποῖον τρόπον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

ΟΠΟΥ ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΕΤΑΙ Η ΑΝΑΜΟΙΒΗ ΤΗΣ
ΧΡΕΙΜΟΤΗΤΟΣ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ
ΕΙΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΕΠΙΘΥΜΟΥΝΤΑΣ ΝΑ
ΠΑΡΟΥΝ ΤΕΟΚΟΛΑΤΑΝ, ΚΑΙ ΟΤΙ
ΕΙΝΕ ΚΙΝΑΥΝΩΔΕΣ ΝΑ ΜΗ ΚΑΒΕ-
ΛΟΝΕΤΑΙ ΤΙΣ ΤΗΝ ΝΥΚΤΑ.

Ἐνῶ ταῦτα συνέβαινον εἰς τὸ Κάδιξ,
ὁ ἀγαθὸς ἱππότης Σαὶν Ροκαντέν, συν-
οδεύμενος ὑπὸ τοῦ ἀχωρίστου φίλου
του, τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἐπιτρόπου Παλουά-
ζου, ὑπὸ τοῦ πιστοῦ ὑπηρετοῦ Γιακουμῆ
καὶ τῶν δύο Πεζοναυτῶν Παπαφίγκου
καὶ Λαδουρέκου, ἐξήκολούθη μετὰ μεγά-
λης σπουδῆς τὸ ἐπιπλέον ταξίδιον, τοῦ
ὁποῦ μόνος σκοπὸς ἦτο ἡ ἐκ τῆς αἰ-
χμαλωσίας ἀπολύτρωσις τοῦ Ρογήρου.

Οἱ πρῶτοι σταθμοὶ ἐγίναν χωρὶς ἐ-
πιστάδια ἀξιωματικῶς.

Εἰς τὸν Ἅγιον Ἰωάννην, τὴν τελευ-
ταίαν γαλλικὴν πόλιν, οἱ ταξιδιώται
εἴβαν τὴν συνοδείαν, μὲ τὴν ὁποίαν
θὰ ἐξήκολούθουν τὸν δρόμον των. Διότι
τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ Ἰσπανία, ἕνεκα τοῦ
πολέμου, εὐρίσκειτο ἐν πλήρει ἀναρχίᾳ,
καὶ ἐχρειάζοντο ἰσχυρὰ ἀποσπάσματα νὰ
συνοδεύουν τὸν ταχυδρόμον ἢ τὸ ταχυ-
δρομεῖον, διὰ νὰ εἶνε δὲ τις βέβαιος ὅτι
θὰ ἔφθανε μιά ἐπιστολὴ εἰς τὸν πρὸς
ὃν ὄρον, ἔπρεπε νὰ τὴν στείλῃ σχεδὸν
μὲ ὀλοκλήρον στράτευμα!

Ἡ συνοδεία τοῦ ἱππότη ἀπετε-
λεῖτο ἀπὸ μακρὰν σειρὰν ἀμαξῶν,
φορτωμένων μὲ ζωοτροφίας καὶ πολε-
μοφόδια, καὶ ἀπὸ μέγαν ἀριθμὸν στρα-
τιωτῶν νεοσυλλέκτων παντὸς εἴδους,
μεταβαλλόντων εἰς τὰ συντάγματά των, διὰ
νὰ πληρώσουν τὰ κενὰ ὅσα ἐπροξένησαν

εἰς αὐτὰ τὸ ἐχθρικὸν πῦρ καὶ αἱ ἀσθένειαι.

Ἐπὶ κεφαλῇ τῆς συνοδείας εὐρίσκειτο
ταγματάρχης τις τῶν γρεναδιέρων, ὀνο-
μαζόμενος Μπελόμος, στρατιώτης γη-
ραῖος καὶ παλαιμάχος, λαθὼν μέρος εἰς
ὅλους τοὺς πολέμους τῆς Δημοκρατίας
καὶ τῆς Αὐτοκρατορίας, καὶ ὑπερκάμψας
τόσας δυσχερείας εἰς τὸ στάδιόν του,
ὥστε δὲν τὸν ἐξέπληττε πλέον τίποτε.

Ἐξέκρινον ἅμα τῇ αὐγῇ καὶ ἐφθα-
σαν μετ' ὀλίγον εἰς τὰ Πυρηναῖα. Δι-
ήλθον τὰ περὶφηρα στενὰ τοῦ Ρονσεβῶ,
ὑπερέβησαν τὰ σύνορα καὶ εὐρέθησαν
πλεόν ἐπὶ ἐχθρικοῦ ἐδάφους. Τότε ὁ ἀρ-
χηγὸς ἔλαβεν ὅλας τὰς ἀναγκαίας προ-
φυλάξεις ἐσχημάτισεν ἐμπροσθοφυλακὴν
καὶ ὀπισθοφυλακὴν, ἐξέπεμψε δὲ προ-
σκόπους καὶ ἀνιχνευτὰς κατ' ὅλας τὰς
καταλαβαίνουσας.

Τὰ χωρία, τὰ ὁποῖα διήρχοντο, ἐφαί-
νοντο ἀκατοίκητα· αἱ ὁδοὶ ἐρημοὶ, αἱ οἰ-
κίαι κεναί, τὰ μαγαζεῖα κλειστά. Οἱ
ὀλίγοι χωρικοὶ τοὺς ὁποίους συνήντων
τυχαίως, ἤρουντο νὰ δώσουν καὶ τὴν
παραμικροτέραν πληροφορίαν, ἀπῆντων
δὲ στερεοτύπων: «Δὲν ξέρω» ἢ «Δὲν
καταλαβαίνω.»

Ἐστάθησαν εἰς ἕνα χωρίον, διὰ νὰ
περάσουν τὴν νύκτα. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ
μοναδικὸν πανδοχεῖον τοῦ χωρίου τού-
του ἦτο ἀνεπαρκὲς διὰ τόσοις ταξιδιω-
τας, ὁ ἀρχηγὸς ἠναγκάσθη νὰ χρησι-
μοποιήσῃ—μὲ τὸ δικαίωμα τοῦ ἰσχυρο-
τέρου,—καὶ τὰς ἰδιωτικὰς κατοικίας

ὥρισε δὲ τὴν οἰκίαν τοῦ ἱερέως ὡς δια-
μονήν τοῦ Σαὶν Ροκαντέν καὶ τοῦ Πα-
λουάζου.
Ὁ ἀββάς Ἀλόνσος, — ὑψηλὸς ἄνθρω-
πος μὲ ἡρακλείους διαστάσεις, μὲ πρό-
σωπον ὠχρὸν καὶ ἀσκητικόν, φωτισμέ-
νον ὑπὸ δύο ραῖων διαπεραστικῶν ὀρθαλ-
μῶν, οἱ ὁποῖοι ἔλαμπον εἰς τὰς βαθείας
τῶν κόγχας ὡς δύο κηρία ἀναμμένα εἰς
τὸ βάθος φρέατος, — ὁ ἀββάς Ἀλόνσος
ἐδέχθη τοὺς ξένους τοῦ μὲ πολὺ ὀλίγον
ἐνθουσιασμόν, ἢ μᾶλλον μὲ καταφανῇ
ψυχρότητα. Τῷς εἰδείξεν ἕνα μικρότατον
δωμάτιον, τὸ ὁποῖον ὡς μόνον ἐπιπλόν
εἶχε μίαν κλίνην στενὴν, καὶ τοὺς ἄφησε
σχεδὸν χωρὶς νὰ ξεσφίγῃ τὰ δόντια του.

Ἡ ὑποδοχὴ αὕτη ἐπροκάλεσε φρικία-
σιν ψυχῶς ὑπὸ τὴν ἐπιδερμίδα τοῦ ἐπι-
σκοπικοῦ Ἐπιτρόπου.
— Ἀλλοίμονον, ἱππότη μου! εἶπεν. Ἡ
καλὴ ἡμέρα ἀπὸ τὸ πρῶτον φαίνεται. Δὲν
θὰ μας δεχθοῦν καλὰ αὐτὸν τὸν τόπον!
— Φίλε μου, ἀπῆντησε λογικώτατα
ὁ Σαὶν Ροκαντέν δὲν ἔχομεν κανένα
δικαίωμα νὰ παυθῶμεν ὥς νει καὶ
καλὰ ἐνθουσιάζῃ ὑποδοχὴν ἀπὸ αὐ-
τοὺς τοὺς ἀνθρώπους. Ὁ κύριος Βουο-
ναπάρτης τοὺς τὰ ἐκαμε θάλασσα ἐδῶ μέ-
σα, τοὺς ἐπέβαλεν ὡς βασιλεῖα τὸν ἀδελφόν
του Ἰωσήφ, ποῦ οὔτε τὸν ξεύρου οὔτε
τὸν ἀγαποῦν καὶ θὰ τοὺς κατηγορήσωμεν

τώρα ἐπειδὴ δὲν φαίνονται ἐνθουσιασμέ-
νοι ἀπὸ τὴν γλύκα τῆς ξενικῆς εἰσβολῆς;

— Ἐκλαμπρότατε αὐθέντα, ἀπῆντη-
σε μιά φωνὴ κάπως βραχνή, αὐτὲς ἡ
δουλειὲς δὲν εἶνε δική μας δουλειά, καὶ
μιά φορὰ ποῦ ὁ Αὐτοκράτωρ μᾶς ἐστεί-
λε νὰ ρίξουμε μερικὰς κανονίεας καὶ ἑ-
στὴν αὐτὴν στερεά, ὅλ' πῶς εἶχε τὴν
ιδέα του. Ὅποιος ἔχει τὰ γένεια, ἔχει
καὶ τὰ κτένια, λέει ὁ λόγος. Ὅσοι γι'
αὐτοὺς τοὺς στερεηνοὺς, ἡ ιδέα μου εἶνε
πῶς πρέπει νὰ κυττόζουν τὴ δου-
λειά τους!

Καὶ ὁ Παπαφίγκος, ταλαντευόμενος
ἐπιχαρίτως, ἀπ' οὗ ἐξέφερε τὰς ὥραιās
αὐτὰς κρίσεις ἐπὶ τῆς προσαρτήσεως τῆς
Ἰβηρικῆς χερσονήσου, ἀνήγγειλεν εἰς
τοὺς δύο φίλους ὅτι, ἐπειδὴ αἱ ζωοτρο-
φίαι τῆς συνοδείας εἶχον ἔλτοττωθῇ ἕνεκα
τῆς ἀπωλείας δύο ἀμαξῶν, αἱ ὁποῖαι ἐ-
κατατραυλῆσαν εἰς ἕνα βάραθρον, ὁ ταγ-
ματάρχης Μπελόμος διέταξε νὰ οἰκο-
νομηθοῦν τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὅπως ὅπως.

— Τί ἐννοεῖς μὲ αὐτό; ἠρώτησεν ὁ
Ἐπίτροπος ἀπορῶν.

— Ἐννοῶ ἀπλουστάτα, ἀπῆντησεν ὁ
Παπαφίγκος, ὅτι ἂν ἀγαπᾶτε νὰ ἔχετε
καὶ σήμερα τὴν κουράμάν σας, πρέπει
νὰ τὴν ζητήσετε ἀπὸ τὴν ἀποθήκην τοῦ
καρβιοῦ αὐτοῦ, καὶ φυσικὰ, νὰ πληρώ-
σετε ὅ,τι θὰ λάβετε τὴν τιμὴν νὰ φάτε.
Ἄ, ὁ γάλλος στρατιώτης δὲν εἶνε λη-
στής! Ἀλλὰ ἐπειδὴ βλέπω ὅτι σὰς
ἐκρέμασαν τὴν αἰώρα σας καὶ ὅτι ἐτοιμά-
ζεσθε νὰ πλαγιάσετε, ἐγὼ μὰ πὰρ ἄ-
ρουμα καὶ σὰς ἀφίνω τὴν καλὴν νύκτα!

Καὶ ὁ ἀγαθὸς Πεζοναύτης ἀπῆλθε
ταλαντευόμενος, μὲ μεγάλην σοβαρότητα.

— Καὶ τί θὰ κάμωμεν τώρα! εἶπε
στενάζων ὁ Ἐπίτροπος. Ἐμεῖς δὲν ἐ-
φάγαμεν οὔτε τὸ μεσημέρι, διότι ὁ ἀρ-
χηγὸς δὲν ἤθελε νὰ σταματήσωμεν, διὰ
νὰ φθάσωμεν ἐδῶ πρὶν νυκτώσῃ.

— Ἀ, νὰ ὁ οἰκοδεσπότης! εἶπεν ὁ
Σαὶν Ροκαντέν. Πιστεύω, ὅτι δὲν θάρρη-
θῇ νὰ μας δώσῃ νὰ φάγωμεν κατὶ τι, μὲ
ὅλον τὸ τὸ μίσος ἐναντίον τῶν Γάλλων.

Ἐπιτέλους χριστιανοὶ εἴμεθα καὶ μεῖς!

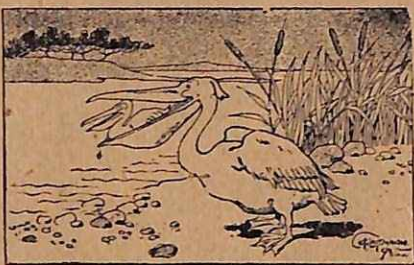
(Ἐπεταῖ συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΔΡΙΑΝΗΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Jacques Lemaire]

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Ποῦ εἶνε τὸ πελεκανόπουλο;

Νά και τὸ πελεκανόπουλο !

Ο ΚΑΡΝΑΒΑΛΟΣ

Ταράμ! Τατάμ! Ἀρχίσαν οἱ τρουμπέτες καὶ ὄγῃκαν κουδουνάτοι μασκαράδες με ψεύτικες κορώνες καὶ σπαλέτες, καὶ παίζον καραμοῦζες καὶ ζουρνάδες. Ταράμ! Τατάμ! Γελοῦνε τώρα ὅλοι, γιατί ἦλθε ὁ Καρνάβαλος ἐς τὴν πόλι.

Νά κ' ἡ καμήλα με τὸν καμηλάτη! Νά καὶ τὰ ρόπαλα κ' οἱ Φασουλῆδες! Νά καὶ πιερρότοι με καμποῦρα πλάτη, με παρδαλὲς στολὲς καὶ προσωπίδες. Ταράμ! Τατάμ! Στὴν γειτονιά τοῦ Τάκη χορεύουν τὰ παιδιά τὸ γαϊτανάκι.

Ταράμ! Τατάμ! Μὲ περικεφαλαίες διαβαίνουν ἱππότες καὶ ρηγάδες καὶ ἀμαζόνες ζωρὲς καὶ ὠραῖες καὶ τῶν παρμυθῶν οἱ βασιλεῖδες. Ταράμ! Τατάμ! Καὶ μέσ' ἐστὶ πλῆθος ἐκεῖνα ἑφεύτρωσε κ' ἡ Τρελλοκατερίνα.

Ταράμ! Τατάμ! Πῶ! Πῶ! Τί φασαρία! Μὲ μουσικὲς, με γέλια κεῦθυμια καὶ με φουσάτα καὶ τραγούδια πάλι ὁ Βασιλεὺς Καρνάβαλος προβάλλει. Ταράμ! Τατάμ! Καὶ ὁ ποιητὴς τοῦ κάρρου τὴν δόξα ἱστορεῖ ἐνὸς γαιδάρου.

Ταράμ! Τατάμ! Κ' ἐγὼ μικρὸς πιερρότος ἐς αὐτὸ τὸ πανηγύρι τρέχω πρῶτος καὶ τοὺς καλοὺς μου φίλους ἀγκολιάζω, τοὺς ραῖνω με λουλούδια καὶ φωνάζω: Ταράμ! Τατάμ! Μασκαρευθῆτε ὅλοι, γιατί ἦλθε ὁ Καρνάβαλος ἐς τὴν πόλι.

I. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΓΝΩΜΙΚΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

ΕΜΠΝΕΥΜΕΝΑ ΕΚ ΤΩΝ ΠΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἡ ἀληθὴς ἀξία μένει κεχυρμένη ὡς ὁ μαργαρίτης εἰς τὰ βάθη τοῦ Μαρ-γαριτοφόρου Μιτύλου, ὥς οὐ κάποιος τὴν φέρῃ ἐπὶ τέλους εἰς Φῶς Λαμπρῶν.

Οὐτε τὸ ράσον κάνει ἕνα καλόγερον, οὐτε ὁ Ζουρλομανδῦας . . . Μίαν Τρε-λούλαν.

Ἐχε θέλησιν καὶ γνώμην ἰδικὴν σου. Μὴ γίνεσαι Νευρόπαστον κανενός.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

Σκοπός: Μόλις ἐγγραφῶν διὰ τοῦ Ξε-σπαθώματος 2.000 νέοι συνδρομηταὶ διὰ τὸ 1899, ἀμέσως τὸ φυλλάδιον τῆς «Διαπλά-σεως» θύεθ' ἡ κατὰ 4 ἀκόμην σελίδας καὶ θὰ ἐκδίδεται κατ' ἐβδομάδα δωδεκαεξά-δον με τὴν ἰδίαν συνδρομὴν.

[Ε] Εἰς πάντα ξεσπαθῶντα, ἐκτὸς τοῦ Δώρου, ἀπονέμονται καὶ τὸς Εὔσημικ, ὅσοι εἰνε οἱ ὑπ' αὐτοῦ ἐγγραφεύτες συνδρομηταὶ

Ε'. ΔΕΛΤΙΟΝ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

Οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ Περικλῆς, Κωνσταντῖνος καὶ Ἀνδρέας Δ. Σκέρφην ἐξεσπαθῶσαν καὶ ἐνέγρα-ψαν 13 συνδρομητάς, ὁ Ξενετευμένος Γεράλα-φος (11), Γ. Γ. Καψῆς (9), Νικητὴς τῆς Ἀου-στερλίτσας (1), Ἰωάννης Ι. Σουρμελῆς (1), Ἀ-ναστασίου Σ. Πανούσης (1), Ἐλένη Ἀλκ. Καμπῆ (1), Δώρα Παπαλῆ (1), Σύλλογος Ἀθηνῶν ἡ «Ἑλπίς» διὰ τῆς Κόρης τοῦ Βουνού (1), διὰ τῆς Ἀδρηνῆς (1), διὰ τῆς Φεγγόδου Ἀγούλας (1), διὰ τῆς Πλυκίας Ἐλπίδος καὶ τῆς Ἀδρηνῆς (1), Ἀε-ρόστατος (1), Πολυμένη Κ. Ἀναγνώστου (2), Σύλλογος Κωνσταντινουπόλεως ὁ «Ἀπόλλων» διὰ χορηγῶν τοῦ Σύλλογου (1), διὰ τοῦ Ναυτο-παίδος (1) διὰ Πέτρου Καραβοκυροῦ (1): Ἰόνιον Πέλαγος (1), Σοφὴ Πιττακὸς (1), Μικρὸς Σύλ-λογος Βαίων: διὰ τῆς Βίγλας (1), διὰ τοῦ Ἐ-θνικοῦ Ὑμνου (1), Ἀλέξανδρος Κ. Ρίζος (2), Γεώργιος Μ. Κούμπας (1), Συριακὸς Ἰππότης (1), Χαράλαμπος Κασαπίδης (1), Σωτήριος Κ. Σωτηρόπουλος (1), Κωνσταντῖνος Σημαῖα (1) Κηλλίση Α. Μερουση (1), Ροδοστεφανωμένη Δύσις (1), Στρατηγὸς Ρίο δελ Κουτεντζῆς (1), Ροδιστὸν Κρούσης (1), Πηνελόπη Σερῆς (1)

Ἐκ τοῦ προηγουμένου Δελτίου συνδρ. . . 236

Ἐκ τοῦ σημερινοῦ . . . 64

Ἐν ὅλῳ νέοι συνδρομηταὶ: . . . 300

[Ἐπεται τὸ 5' Δελτίον]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Μὰ τί κάνεις ἐκεῖ, Ἀγγελικούλα; Δέν σου εἶπα πῶς ἡ Ψίνα δέν τρώγει σοκολάτα; — Θά τῆς τὴν κάμω, μαμιά, σάν ποτικιάκι, καὶ ἔτσι θὰ γελασθῇ καὶ θὰ τὴν φάγῃ.

Βεσάλη ὑπὸ Ἑμμ. Ιωαννίδου

Ὁ Διδάσκαλος. — Ἀγόμεν αὐτός 1899 διότι ἀπὸ τοῦ ἐγεννήθη ὁ κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐπέρασεν 1899 ἔτη. Διὰ τὴν ἐννοή-σιν καλλίτερα, θὰ σου εἰπῶ κατὰ ἄλλο: Πόσων ἔτων εἶσαι;

Τοῖς: — Ὁκτώ.

Ὁ Διδάσκαλος. — Εὐρεῖς διατῆ;

Τοῖς: — Διότι ἀπὸ τοῦ ἐγεννήθη ὁ κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐπέρασεν ὀκτώ ἔτη.

Βεσάλη ὑπὸ Ὀλγας τοῦ Γρηγορίου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΜΕ πολλὴν μου λύπην παρεκτά-ξεν ἕκ τῶν συνδρομητῶν μου δὲν ἀνέ-γινε τὸ πρῶτον φύλλον ἑ. ἑ. δ. «Οὐδὴν τοῦ Συνδρομητοῦ» καὶ νουν νὰ μὴ συμμορῶνται μετὰ ἐν-γίαις, πρὸς ζημίαν ἰδικὴν τῶν κυ-λύπην καὶ ἀπώλειαν χρόνου ἰδικῆν. ἅλοι μου πρέπει νὰ ἐννοήσῃ, οἱ καὶ παρὰ τῆς: τοῦ Ὁδηγοῦ ἐπιφέρει πᾶς μαλίαν καὶ βραδύτητα καὶ οἱ ἐν-καὶ ἀκριβοὺς τάξεως εἶνε ἀδύνατον νὰ θοῦν τόσαι χιλιάδες παιδιά, τὰ ἐπὶ νουν μέρος εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν, γωνισμοὺς, τὰ Μ. Μυστικὰ κτλ. καὶ ὅτι ὅσον λοιπὸν καὶ πάλιν νὰ μελετήσῃ μένως τὸν Ὁδηγὸν καὶ νὰ τὸν σφαι-εἰς καθὲς περιστάσει.

Μὴ λησμονῆτε νὰ ἐπισυνάψετε εἰς ἡ-ραγγεῖαν σας περὶ ἀποστολῆς οἰουδὲν ματος ἐκ τοῦ Γραφείου μου, καὶ μὴ τι-μουν, καὶ μίαν ταῖνιαν τῆς ἐντα-θύνωσας, ὑπὸ τὴν ὁποίαν σὰν τὸ φύλλον τῆς «Διαπλάσεως». Τοῦτο ναι τὴν ταχέαν καὶ ἀτρεχῆ ἐκτέλεσι-ραγγεῖας.

Ἡ ἀντιπείθει σου, Κεραυνέ [εἰ-] τοὺς γυναικίους καλῶν, δὲν ἐξή-δωσ εἶνε γνωστὰ περὶ τῆς γυναι-λογίας. Μάθε λοιπὸν οἱ λογογρά-Γεωργία Σάνδη, ἡ Γεωργία Ἐλλο-ριέττα Στῶβ, κτλ. κτλ. ἱστανταί ἐκ-τὴν γραμμῇ καὶ ἐπισκιάζουσιν πολλὰ τὴν φιλολογικὴν δόξαν. Ἀκόμῃ καὶ ἐκ-δικὴν φιλολογίαν, ὁ Μικρὸς Ἀλέξ-τὸν ὁποῖον ἔγραψε γυνή, θεωρεῖται ἀπὸ-πρώτης τάξεως. Ἐν τούτοις μετὰ τὴν ἡ τὸσον ἐκτενὴς καὶ ποικίλῃ ἐπιστολῇ ὁ Δευκόπερος Ἀγγεῖλος [Ε] εἶνε ὕπνον τοῦ ἀπὸ τώρα πῶς θὰ εἶνε ἀπὸ-ρφημον «Δικαστήριον τῆς Διαπλάσε-» π. χ. διὰ τὴν ἐγκαλοῦνται οἱ ὀρεῖοντες διὰ Μ. Μυστικῶν καὶ θὰ καταδικά-ζουσιν ἀπόδοσιν αὐτῶν καὶ εἰς στέ-ἐπὶ τῆς ἀνταλλαγῆς δικαιωμάτων τῶν μέλλον. . . Ὁμῶς οἱ στέλλοντες τὴν Ἀσκήσεις ἡ Παιδ. Πνεύματα ὡς ἂν θὰ καταδικάζονται εἰς τὴν δημοσιεύ-ματός των καὶ εἰς στέρησιν κτλ. Δι-ταὶ δίκαια πράγματα ὁ Δευκόπερος ὁ Στήριγμα τῆς Μητρός, πιστεύω-βες ἦδη τὸν «Πρότα» Ἀλλὰ δὲ-πρὸς τὸσον ποῦ δέν σου ἀπῆντη-Δὲν ἤξεύρεις οἱ ἡ μεγάλη συσφύρι-πιστολῶν μετὰ μένει νὰ βραδύνω ἐν-αὐτὸ εἰς τὸ μέλλον πρέπει νὰ ἔχῃ-ραν ὑπομονήν. Ἡ ἀδελφὴ σου εἰμπα-νὰ μου γράψῃ, ἀλλὰ ὅχι μετὰ τὸ φ.

Πάραλος Πέτρα, [Ε] διὰ τὸ Παι-μα ποῦ σου ἐδημοσίευσεν προχθὲς (κ') ἤξεύρω πῶς παρεῖψα νὰ τὸ σημειώ-[Ε] διὰ τὴν σημερινὴν ὠραιότητα. Τὸ «Ἦνυχον Ἀεράκι» ἀκόμῃ δέν μου ἔ-φωτογραφίαν τοῦ πρὸς δημοσίευσιν, καὶ βραβεύθῃ. σημείωσε δὲ οἱ κ' ἐγὼ μετὰ ἐπιθυμίαν ἔχω νὰ γνωρίσω-του, ἀρ' οὐ γράφῃ τὸσον ὠραῖα πρᾶ-Ἀκούσατε τί ἐνθουσιῶδης ποῦ εἶνε μου Βαθυκλῆς [Ε]: «Ὅταν σὲ μετὰ-γράφῃ, — νομίζω οἱ πῶς κρῦ-Νομίζω ἐπίσης οἱ κατὰ τὴν ἀντι-Παντοδύναμος σὲ ἔστειλε διὰ νὰ μα-λὴς ἀπὸ παντὸς κακοῦ. Ἡ ὥρα καὶ-φθοναν νὰ σ' ἐκδίδουν, εἶνε δὲ ἐκ-τέρα τοῦ αἰῶνος τούτου! Τρισμακάρι-αί χεῖρες αἱ γράφουσέ σε, καὶ ὁ νοῦς νὰ σ' ἐκδίδῃ! Ἐγὼ τοὐλάχιστον δὲν-τέραν μητέρα! ἀλλὰ μετὰ τὴν διαπο-

μὴν τὴν μητέρα μου ὀρεῖλω τὸ ζῆν, εἰς σὲ δὲ τὸ εὖ ζῆν».

Ζοφερὲ Μεσάιων, ὅλοι αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι σοῦ ἔχον προτείνῃ περὶ ἀνταλλαγῆς Μ. Μυσ-τικῶν, εἶνε καὶ πέτος συνδρομηταὶ μου καὶ ἔχον τὰ ἴδια ψευδώνυμα ὥστε κάλλιστα εἰμπαρεῖς νὰ τοὺς στείλῃς τετράδια. Κάτι προαίτημα θὰ εἶχε, ὅταν μου ἔγραψες αὐτὰ περὶ τοῦ Ἀγγλι-κοῦ Διαγωνισμοῦ. . .

Βεβαίως, Λεωμωιάτικη Διακάδα, ὅλοι αἱ φίλοι μου εἶνε καλὰ, καὶ ἡ Μοῦσα τῆς Ἀ-στρονομίας μία ἀπὸ τὰς καλλιτέρας. Εἶχε δι-καίον νὰ ἐνθουσιῶσῃ μετὰ τὴν ἐπιστολὴν τῆς ἡ μαμά σου ἐγὼ δὲ πάλιν ἐνθουσιῶσθα μετὰ αὐ-τῶν σου εἶπε: «Βλέπετε; πάλιν ἡ Διαπλάσις καὶ αὐτὸ. Διότι χωρὶς αὐτὴν, δέν θὰ ἐγγωρί-ζω μετὰ τὴν Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας καὶ θὰ ἔγιναν πολλὰ».

Ἐλαβα ἀπὸ τὴν Διακάδα μίαν συγκινητικὴ-τάτην ἐπιστολὴν ἐνὸς παιδιῶν, τὸ ὁ-ποῖον πρὸ πολλοῦ ὀνειρεῖται νὰ γίνῃ συνδρομη-τῆς μου, ἀλλὰ δέν τὸ κατορθοῖ: ἔλλειψαι χρῆ-μάτων. Ὁ πατὴρ τοῦ εἶνε δικαστικὸς κλητῆρ καὶ μόλις ἐξοικονομεῖ τὰ ἀπολύτως ἀνγκαῖα διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν τοῦ υἱοῦ του. Ἐν τούτοις ὁ μικρὸς κατορθώσας νὰ ποικίλῃ τὸν τόμον τοῦ 1898 ἀπὸ ἐνα συνδρομητῆν μου, ὁ ὁποῖος ἐν τῷ μεταξῷ ἐμεγάλωσε, καὶ ἐδέχθη τότε νὰ ταχέαν-αὐτὸν τὸν τόμον με μερικὰ ἄλλα βιβλία — τὰ μόνα, ἄλλως τε, τὰ ὁποῖα εἶχε τὸ παιδί-καὶ. . . Τότε ἤρρισε νὰ μαζεύῃ μετὰ τὸν κομ-παρὴν διὰ νὰ κάμῃ τὰς 7 δραχμάς: τῆς συνδρ-μῆς τοῦ 1899. Ἀλλ' ὅμως εἶδεν οἱ ἐπὶ κρητὸν νὰ διπλασιασθῇ τὸ φύλλον καὶ ἡ συνδρομή, ἀ-πληρὴς οἱ δέν δὲ ἐβόλας ποτὶ 14 δραχμάς καὶ ἐβόλυσεν ὅσα εἶχε συνάξῃ. Ἀλλ' ὅταν εἶδεν εἰς τὸ φυλλάδιον τῆς Ζ' Κυριακῆς (ἀπὸ 44—45) οἱ οἱ φίλοι: καὶ Ἀρχιναύαρχος Εὐ-ρουβιάδης ἦτο πρόθυμος νὰ βοηθῇ 2 ἢ 3 συν-δρομητὰς πτωχοῦ, νὰ πληρώσουν τὴν ἐκ 14 δραχμῶν συνδρομὴν των, αἱ ἐλπίδες τοῦ πτωχοῦ παιδὸς ἀνεπερὶβλήσαν. Διὰ τοῦτο μοῦ γρά-φει νὰ ἀναγγεῖται πρὸς τὸν Ἀρχιναύαρχον Εὐ-ρουβιάδην ὅτι ἤγγικεν ἡ ὥρα νὰ βοηθῇ ἕνα πτωχὸν ὅπως ἐγγράφῃ εἰς τὴν «Διαπλάσιν» ἀρ' οὐ μάλιστα ἡ συνδρομὴ εἶνε πάλιν ἐπαύρατος. Λοιπὸν, εἰ ὀνόματος τοῦ πτωχοῦ αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸσον φιλομούσου παιδὶ, ἀνευθύνεται σήμερον πρὸς ὅλους καὶ πρὸς ὅλους. Βεβαίως προτιμᾶται ὁ Ἀρχιναύαρχος Εὐρουβιάδης. Ἀλλ' ἂν αὐ-τός, οἱ οἰονόμοι λόγον, ἀνηγγίξῃ τὴν συνδρ-μὴν του (διότι δέν τὸν θεωρῶ καὶ ὑποχρεωμένον,) τότε θὰ προτιμῇ ὁ πρῶτος ἢ ἡ πρῶτῃ ποῦ θὰ μου ἀναγγεῖται διὰ ἀναλαβάνῃ νὰ ἐγγράψῃ συν-δρομητὴν μου τὸ πτωχὸν παιδί. Ἐμπρός λοιπὸν!

Φίλοι Θεόδωρε Γ. Καραγιάννη καὶ Κωνσ-τασφόρος, εἰς εὐχαριστῶν διότι θέλετε νὰ ἰδρῶ-σετε καὶ εἰς τὴν πόλιν σας Σύλλογον πρὸς δια-δοσιν τοῦ φύλλου. Ἀλλὰ γενικὸς Κανονισμὸς δέν ὑπάρχει: σὲς θὰ τὸν συντάξῃς, ὅπως κρίνετε καλόν. Τὸ ψευδώνυμον δεκτόν: ἀλλὰ διὰ ποῖον ἐκ τῶν δύο σας;

Ροδινιστὸν Κρούση [Ε] ἔδωσα προχθὲς πλήρη ἐξηγητὴν τῶν μεταμορφώσεων. Δι' εὐρισκόμεναι λύσεις γράφονται βιβλία κατὰ σειράν. Τὰ ἐντὸς ἀνοικτοῦ φακέλλου στελλόμενα πληροῦν 5 λεπτὰ ἀνὰ πενήντα γραμμάρια, δηλαδὴ μόλις τὸ βάρος ὑπερβῇ τὰ πενήντα γραμμάρια, θὰ βάλῃς 10 λεπτά.

Εἰς τὸ Ταχυδρομικὸν Δαρίσσης κάποιος ἔρριψε δι' ἐμὲ ἐπιστολὴν διπλὴν μετὰ 20 μόνον λεπτά. Ἀς ὑπάγῃ λοιπὸν νὰ τὴν ζητήσῃ, νὰ προσθέσῃ ἀκόμῃ ἄλλα 20, διὰ νὰ τὴν λάβω.

Ἀθῶ [ΕΕ] πάρα πολὺ μοῦ ἤρρεσεν ἡ περι-γραφή τῆς ἐκδρομῆς σας: ἀλλὰ καὶ ἡ φωτογρα-φία, ἡ ὁποία τὴν συνώδευσεν, δέν ἤξεύρει πόσον μ' εὐχαρίστησεν. Ἐχάρην πολὺ ποῦ ἐγνώρισα (ἂν καὶ μικροσκοπικῶς) σέ, τὸν ἀδελφόν σου καὶ τὸν Δαροβέρτην. Σοῦ ἔστειλα Δουχαρίον.

Ἄν θέλετε καὶ νὰ περὶ τῆς Δουξῆς, ἰδοὺ, μοῦ τα γράφῃ ἀπὸ τὴν Κέρκυραν ἡ Ἀνεμώνη

[Ε]: «Ἡ διάσχις ἡθικὴς κτελέσιν εἰς τὸ Ξενόδοχον τῆς «Ἑλπίδος» καὶ ἐπειδὴ εἶνε πλησίον τῆς οἰκίας μας, ὅταν ἐξέρχεται ἐρ-ἀμῆς, τὴν βλέπω. Πόσον μοῦ φαίνεται συμ-παθητικὴ! Ὁ Δὲ ἀνυπόστατο ἐνοικίασε μίαν κομψὴν οἰκίαν ἐξω τῆς πόλεως ρομαντικῶς καὶ πολὺ κατὰ τὴν ἰδίαν ποιητὴν. Ἦλθε δὲ ἐδῶ ὁ ἀνυπόστατο διὰ νὰ τελευτήσῃ τὸ νέον του ὄρμα. Ἀρξάτω: ἀλλὰ σὺμπατωσις τῶρα ποῦ εἶνε ἐδῶ, νὰ ἔχωμεν τὸσον ὠραῖους καιροὺς; τέτοιον λαμπρὸν ἦλιν, ὥστε καὶ ὁ ἥλιος εἶπεν, οἱ με-τέοροι, οὐρανὸν δέν εἰμπαρεῖ κανεὶς νὰ γράψῃ ὄρμα!»

Ἀγγεῖλε Δράκων, εἶχε ἀδελφὸν Προ-άστει Μ. Μυστικῶν δημοσιεύοντα μετὰ τὴν σειράν: ὅταν γάρ, αἱ δὲ λοιπὰ ἀναβιβάζονται διὰ τὸ ἄλλο φύλλον διὰ τοῦτο εἰμπαρεῖ νὰ ἔχῃ: σήμε-ρον ἀπῆντην εἰς τὴν ἐπιστολὴν σου, τὰς δὲ προτάσεις σου εἰς τὸ προτεχέ. Διὰ τὰ τετράδια εἶνε κλονισμένοι τὸν δεκάλεπον γραμμῶν ἐνθουσι-γενικῶς καὶ ἀνεξαρτέτως. Δέν εἶνε, βλέπετε, μόνον τὰ ταχυδρομικὰ εἶνε καὶ ἡ ὑπερβολὴ τῶν Μ. Μυστικῶν, ἡ ὁποία ἀπασχολεῖ ἕνα ὑπάλ-ληλον.

Γεώργιε Σ. Πριμικήρη, σὲ δέχομαι μετὰ πάσης χαρᾶς. Σὲ παρκαλῶ ὅμως νὰ ἐκλέξῃ: ἐν ἄλλο ψευδώνυμον, διὰ λόγους προβλεπομέ-νους ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ.

Ἑλληνικὸν Ἐδαφος, δεκτόν τὸ νέον σου ψευδώνυμον.

Ἐρμύλας τὰς ἐπιστολάς, αἱ ὁποῖαι περιέχουν γνώμης: διὰ τὸ [Μ] τοῦ Ἀρχιζιζανίου, διὰ νὰ τὰς ἴδωμεν ὅλας καὶ τὴν προτεχὴ ἐβδομάδα. Ὅπως δὲ μὴ παραξενευθῶν ὅταν δέν ἔλθῃ ἀν-ἀπῆντην σήμερον.

Ἐγκρινόμας τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: Πρῶτην Μαῖον (Π. Σ.), Λιοντίνην Κούκλαν (Α. Τ.), Ἐρμυκλῆν (Ε. Α.), Ὁραῖαν Τερ-ρέστην (Σ. Κ.), Περγετικὸν Ζέφυρον (Δ. Σ. δεκτόν τὸ ψευδώνυμον καὶ [Ε] διὰ τὰ τόσα καλὰ ποῦ μου εἶπε τὸ παιδί: Καταρομάλω (Ε. Κ. αὐτὸ οὐ ἐδίδετο) Μαρδολίρ Μιζὰρ Μενδῆ (Σ. Α.) Ἀίμην Χαλκιστοπούλου (Α. Α.) Γλυκεῖα Βραδύ (Ν. Α.) Κοκκινιστέρο (Γ. Α.) Χωτοπούλου (Θ. Μ. αὐτὸ ποῦ προ-τιμᾶται) Ἐλίουσορ τῆς Ἀμοργῆς (Μ. Ζ.) Νέον Ἀρχιμήδην (Σ. Μ.) Ἰσμητιώτισσαν (Μ. Ζ.)

ΛΥΣΙΣ ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ τοῦ 5 φυλλαδίου

Μέσα εἰς τὰ γένεια τοῦ κωμικοῦ ζωγράφου — δεξιὰ καὶ πρὸς τὰ κάτω, — θάνακαλῶς κανεῖ τὰς γραμμάς, οἱ ὁποῖαι σχηματίζουν ἕνα κερα-λάκι. Εἶνε ὁ Ραχίλ. Μετὰ τὸ ἴδιον χερὶ τοῦ κωμικοῦ ζωγράφου, κρατεῖ τὴν πυλὶδα τῶν χρω-ματικῶν φαίνεται δὲ καλὰ ἂν σπαρτῇ ἡ εἰκὼν οὕτως ὥστε ἡ πρὸς τὰ ἀρστέρα πλευρὰ νὰ γίνῃ βῆσις.

Τὴν λύσιν μοῦ ἔστειλαν ἀκόμῃ ἡ Ναυτο-πούλα τῆς Ἀθῶν (ἡ ὁποία ἐορτάζει καὶ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ θείου της ὡς βουλεύτου) ἡ Συ-ριανὴ Ἀμαλῶν, ἡ Μαρίδα τοῦ Βούρτου [Ε] διὰ τὴν τὸσον εὐκαταφρότητον γραφὴν ἡ Πρῶτη Μαῖον, ἡ Τελευταία Χελιδὼν (τελος πάντων!) ὁ Τριόπιος Ἀπόλλων, ὁ Ὁρίων, ἡ Φεγγό-βολη Ἀνδρόλα, ὁ Ζεδάρ, ὁ Μακρολέλεξας καὶ τὰ δέξια του, ὁ Ἀρατος (ἂν καὶ δέν ἐξη-γεῖται τὸσον πολὺ, καὶ ὑποκινεῖται ὅτι . . . ἂν εἶνε!) ἡ Ξενετευμένη Ἑλληνοπούλα καὶ ἡ Σαμιακὴ Σημαία, μέχρι σήμερον.

Ἀδοπαδοὶ Πληροφόροι: Ὁ Ἀνε-μοστρόβιλος, ἡ Μυλαῖδη καὶ ὁ Ἡραϊστος ἀσπάζονται τὸν Ἀρλετίνον καὶ τὸν ἐρωτῶν ἂν θὰ ὑπάγῃ ἡ ἀδελφὴ του εἰς τὰς Πάτρας. — αἱ Νεαραὶ Ἀμερικανίδες ἀσπάζονται τὴν Γλυ-κεῖαν Καρδίαν — ἡ Θεραπειὰ τῶν Μουσῶν

ἀσπάζεται τὴν Ταχυδρόμον Περιστερὰν καὶ τὴν ἐρωτᾷ τί εἶνε τὸσον καιρὸν; — ἡ Λεωμω-ιάτικη Διακάδα ἀσπάζεται τὴν Δέαν καὶ ζητεῖ τὰρχικὰ καὶ τὸν τόπον τῆς διαμονῆς τῆς Τελευταίας Χελιδόνος — ἡ Τελευταία Χελι-δὼν πληροῖται τὴν Ἰριδα ὅτι αὐτὸ τὸ δύο νοῦ-μερὸς σημαίνει μετὰ τὰ δύο πόδια, δηλαδὴ πεζή! — ὁ Ἀστὴρ τοῦ Πόντου ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μετὰ τὸν Γεώργιον Παπαστεφάνου — ἡ Μυστη-ριώδης Φύσις ἀσπάζεται τὴν Πάραλον Πέτραν — ἡ Φεγγόβολη Ἀνδρόλα ζητεῖ τὰρχικὰ τῆς Λευκωσίας τῆς Κύπρου — ὁ Ζεδάρ πληροῖται τὴν Ἡμερὰ Γατάκι ὅτι τὰρχικὰ του εἶνε Α. Σ. Κ. Ζητεῖ δὲ καὶ τὰ ἴδ καὶ του — ὁ Παρνασσὸς [Ε] ζητεῖ τὴν ἀρχικὴν καὶ τὴν διαμονὴν τοῦ Ἀνθους τοῦ Παρνασσῶ καὶ τῆς Βοσκοπούλας τοῦ Παρνασσῶ διότι, λέγει, αὐτὸς εἶνε ὁ κύριος καὶ δέν ἐπιτρέπει εἰς κανένα αὐτὸν νὰ βόσκῃ πρόβατα εἰς τὰ πλευρὰ του, οὕτε νὰνδῇ ἄνω-στος. — Ἐνας φίλος τοῦ Ἀφρικανοῦ τὸν συγ-χαίρει διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ψευδωνύμου του, διότι λέγει, εἶνε σωστὸς ἀρριανός.

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νὰν-ταλλάξουν: ἡ Ἐρυθρὰ Καμέλια μετὰ τὸν Ἀρχιζιζανίον καὶ Σφοκλὴ Κόλλαν — ἡ Σαθὴ Ἡσιωτοπούλα μετὰ τὸν Ἀρ-κάδι καὶ Ναυτοπούλαν τῆς Ἀθῶν — ἡ Πηδοκτοῖλα μετὰ τὴν Λευκὴν Καμέλιαν, Τράκα-Τρούκα καὶ Κάλυκα Ρόδου — ὁ Κα-γορεῖς μετὰ τὸν Ζουρλομανδῦαν καὶ Ρόδον τῶν Ἀλπεων — ἡ Τίγρις μετὰ τὸν Δὸν Κολο-κύθαρον Πάτερων — ὁ Ψιθόρος τῶν Φίλων μετὰ τὸν Ἦνυχον Ἀεράκι — ὁ Δ. Π. Ἀρβὰς μετὰ τὴν Ξενετευμένην Συριακὴν καὶ Σαμιακὴν Σημαίαν — ὁ Ζουρλομανδῦας μετὰ τὸν Ἀρτίο Μαστέλλο, Μπαμ-Μπούν καὶ Βασιλέα τῶν Ὁρέων — ἡ Τσουκνίδα μετὰ τὴν Ναυτο-πούλαν καὶ Τσουκνίδαν τῆς Τερψιθέας. — ἡ Κορινθιακὴ Σταγίς μετὰ τὴν Σαλωνικίτην Ἑλὴν — ὁ Φαρόμαλος μετὰ τὸν Σοφὸν Πιττακόν, Ἀγγουρολογιστῶν, Καρνάτιδα, Τρομάραν καὶ Γεώργιον Παπαστεφάνου — ὁ Τριχυμῶδης Λευκάδας μετὰ τὸν Σπυρίδωνα Σέρβον, Ζήτην καὶ Τριχυμῶδη Μαλίας — ἡ Κόρη τῆς Ἑλλάδος μετὰ τὴν Λευκωσίαν τῆς Κύπρου, Μετὰ τὴν Ἡσίων, Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας, Ἀγνὴν Φιλίαν καὶ Ἀνθος τῆς

